

Introit: **Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, pavézou a jeho krytem je ti jeho věrnost. (Žalm 91, 1-4)**

Píseň 246

Modlitba

Čtení: Jan 8, 1-11

Píseň 316

Text kázání: Genesis 9, 20-27

Bratři a sestry,

byl jednou jeden bratr. Ne, tohle není pohádka, ale příběh, který se v obdobných případech stává uprostřed církve, nebo na jejím okraji. Takže, byl jednou jeden nejmenovaný bratr v Kristu, jednoho nejmenovaného sboru. V určité fázi jeho života přišli určité těžkosti. Nenašel však pro ně ve sboru nikde pochopení, nikdo se ho neptal, čím se trápí, nenašel se nikdo, kdo by mu pomohl nést jeho trápení. I zhroutil se tento bratr a šel se opít. I potkal ho jiný bratr. Byl šokován. Aniž by se ho zeptal co se děje, položil otázku jinou: „**Cože? Ty, piješ?**“ I s touto otázkou se tento bratr od svého zkroutěného a slabého bratra odvrátil a šel do církve. Tam to s pohrdáním řekl všem ostatním bratrům. I začali i ostatní bratři tímto bratrem pohrdat a ve své pýše a samospravedlnosti přestali brát tohoto bratra jako bratra, nýbrž říkali si, že odpadl od Boha. I rozšířil se ještě více smutek tohoto bratra, modlil se k Bohu, prosil o odpuštění, avšak ve sboru cítil odsouzení a tak se mu tam ani nechtělo chodit. Bůh však viděl do srdce tohoto bratra a poslal za ním bratra z jiného společenství. I řekl mu tento bratr: „**Mám pro tebe vzkaz od našeho Pána: „Neodsuzuj se pro to, co jsi udělal.“ Odpusť si, tak jako jsem ti odpustil já.**“ I zasáhlo tohle slovo bratra do srdce, neboť to bylo slovo ob Boha. A ačkoliv se nejprve zdálo, že tento bratr již nebude bratrem a odejde ze společenství, stal se opak. Víra tohoto bratra zesílila a stala se opravdovější. A nejen to. Díky tomu, čím prošel a také díky tomu, že prožil nezaslouženou Boží lásku a odpuštění, vrátil se do onoho nejmenovaného sboru a měl lásku ke všem, kteří jim pohrdali. A nejen to, měl soucit i s těmi, kteří klopýtali a padali, neboť sám prošel určitou slabostí a viděl, jak je důležité přikrývat slabosti svých bratří.

Jak již jsem říkal, bratři a sestry, v úvodu, v jiných obdobích se takové věci stávají uprostřed církve nebo spíše na jejím okraji. A týká se to každého z nás. Protože jsme lidé, sami někdy slabostem podléháme. Je to tak? Sami narážíme ale také někdy na nepochopení i odsouzení, i to se nám stává. Sami, ale také, a to si přiznejme, se často stáváme těmi, kteří jsou schopni pomluvit, rychle vyhlásit tu senzaci do světa, a taky odsoudit. Nejprve bychom se ale měli se zájmem a v lásce toho klopýtajícího ptát, co se vlastně přihodilo. Pak teprve v případě nutnosti **napomenout. Nejdříve ale mezi čtyřma očima, a ne to vyhlášovat do světa.** A je samozřejmě rozdíl, jestliže někdo klopýtne jednou, anebo ten stav hříchu trvá dlouhodobě. Mnohdy ale naše soudy oprávněné nejsou, neboť nedokážeme správně posoudit situaci těch druhých. To dokáže jen Bůh. A když se podíváme na Ježíše, ten s cizoložnicí jedná s láskou, nikoliv jako ostatní s odsouzením. Pán Ježíš jí neodsuzuje, dává jí milost, novou šanci, jasně jí ale taky říká: „**Jdi, a už nehřeš!**“ Zatímco ostatní jí chtějí veřejně pranýřovat a vystavovat na odiv, on je ten, který odpuštěním překryje její nepravost a dá jí nový počátek. A jak je to důležité! Kristus nám tím ukazuje příklad, jak se máme navzájem milovat. Milovat tak, že dokážeme podržet jeden druhého. Zastat se klopýtajícího, když je potřeba. A v podstatě si můžeme uvědomit, jestli v určitých chvílích života jednáme jako Kristus a stojíme tedy na jeho straně, anebo se necháme použít tím zlým k nenávisti, k rozbíjení atp. Příslloví 17,9 říká: **Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá, rozlučuje důvěrné přátele.** Přikrýváš tedy jako Kristus, anebo rozlučuješ? Kým se necháváš použít? Kristem, anebo svou vlastní žádostivostí, pýchou, nebo dokonce tím Zlým? Je to důležité si to uvědomit, protože jestliže stojíme v lásce, stojíme v požehnání. Zůstáváme-li však v odsuzování, pak nejen že Boží láska v nás nedosáhla svého a cíle, ale zároveň stojíme ve vlastní pýše a prokletí, a to je závažné.

Ten příběh o Noeho slabosti nám to v podstatě říká jasně. Noe byl v Božích očích muž spravedlivý. Proto ho Bůh vyvolil k záchraně před potopou světa. A díky němu i jeho rodinu. Avšak i tento spravedlivý a velký muž, je jen člověk. Po nervy drásajícím dramatu potopy tam čteme, že **Noe vysadil vinici**. Taková potopa, to musel být těžký zápas. A i takový Noe je prostě jen člověk. Ano, tak zbožný muž, poslušný Boží vůli se potřeboval nějak odreagovat z toho všeho. A taky to řádně oslavit. Vždyť přežít potopu světa, to už za oslavu snad stojí, nebo ne? **Napil se tedy vína a opil se**. A kdyby jen opil. On nad sebou doslova ztratil kontrolu. Četli jsme tam, že se **odkryl uprostřed svého stanu**. Zlil se doslova pod obraz, jak se říká, byl zcela na mol. **Obnažil se a usnul**. Vyventiloval poslední dny prostě po svém. Bylo už toho na něj moc a tuto chvíli už jaksi nezvládl. Ano, tak velký muž, měl také svoji slabou chvíli.

Jeho syn, **Chám, otec Kenaanův, však spatřil svého otce obnaženého**. Takhle zřejmě svého otce ještě neviděl. Ten spravedlivý muž se tam najednou válí jako nečisté zvíře! To je tedy senzace na titulní stranu! Nebo ne? Pro něj zřejmě byla, neboť s tím ještě za tepla běžel za svými bratry. Místo toho, aby zakryl tohle malé klopýtnutí svého otce, udělal z něj velikou ostudu! I my, bratři a sestry, máme své slabosti. Každý z nás! A když Pán Ježíš říká, **kdo je bez hříchu, hod' první kamenem**, tak by neměl házet nikdo z nás ani slovem! Neboť každý ví, že kdyby Kristus měl promluvit o našich hříších, tak je to veliká ostuda! On ale nedělá z našich hříchů ostudu, On je přikrývá!

A to přesně udělali ti dva Chámovi bratři. Zabránili tomu, aby se ta hanba šířila dál. A nejen to. **Šém a Jefet vzali plášť, vložili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespatriili**. Ti dva, nechtěli vidět otce v takové pozici. Měli odvrácenou tvář, aby neviděli otce nahého, a přikryli jej. Oni ho nechtěli takto vidět, protože měli k němu úctu. Nechtěli ho vidět jako slabého a hříšného. Svým postojem a přikrytím mu vrátili jeho důstojnost.

Takto, bratři a sestry, s námi jedná Pán Ježíš Kristus. Uvědomujeme-li si svou bídu, svůj hřích, a doznáváme-li jej před Ním, a opouštíme-li jej, pak si můžeme být jisti, že Pán přikrývá naše nepravosti a vrací nám naši důstojnost omilostněných Božích dětí. Takto však máme jednat i my. Odpouštět a přikrývat nepravosti mnohých. Proč? Protože to je cesta lásky a požehnání. Jestliže však se chováme jako ten první syn, rozšiřujeme ostudu svého bratra, nebo otce či kohokoliv jiného, pak stojíme v cestě pýchy a prokletí. A z toho si vezmeme poučení. **Když Noe procitl z opojení a zvěděl, co mu provedl jeho nejmladší syn, řekl: „Proklet buď Kenaan, ať je nejbídnějším otrokem svých bratří!“** A naopak, jeho dva bratři, protože přikryli jeho nahotu, byli od Noeho požehnáni. A nejen to. V tom požehnání jim zaznělo také slovo, že Kenaan bude jejich otrokem. A to se skutečně stalo, mluví nám o tom celý Starý zákon. Jak velkou to tedy mělo váhu! Jak velkou váhu má to, na jaké cestě stojíš ty sám! Zda v lásce přikrýváš, anebo v nelásce žaluješ. A je potřeba si uvědomit, že ďábel stojí na stejné cestě prokletí, protože je žalobníček, lovec senzací. A Kristus naopak stojí na straně požehnání, protože přikryl naši nahotu svým pláštěm. Máš, tedy před sebou, bratře či sestro, i ty cestu prokletí a cestu požehnání. Cestu žalování, pomlouvání, šíření senzací a ostudy. To je cesta ďáblova a vede k otroctví a k smrti. A pak je tu cesta odpouštění, přikrývání, soucitu a milosrdenství. To je cesta požehnání, cesta Kristova. Kéž bychom uměli v každé situaci prohlédnout a učili se chodit cestou Kristovou. Kéž bychom jako Kristus mohli vidět v lásce v klopýtajících a slabých své bratry a sestry. Kéž bychom uměli jako Kristus nenávidět hřích, a milovat hříšníky. Učme se to rozlišovat. Nenávidíme především svůj hřích a milujme i druhé takové jací jsou, ne jen sami sebe. Amen. Píseň 330 **Modlitby**

Slovo poslání Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů. **1. Petrův 4:8**

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 314